

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 95

číslo: 22

31. května 2015

Cena: 8 Kč

Mistr Jan Hus

Co nás spojuje a co nás rozděluje

V těchto dnech vrcholí příprava na důstojné připomenutí 600. výročí mučednické smrti Mistra Jana Husa.

Naše církev je rozdělena v názorech, jakým způsobem si co nejdůstojněji připomenout toto výročí i samotnou postavu Mistra Jana Husa. Každá náboženská obec, každá diecéze i každý člen husovské komise má svoji představu a je někdy těžké všechno skloubit a propojit. Tato nejednota není nejednotou, ale pestrostí. Každý názor, pokud je myšlen upřímně, je dobrý a prospěšný. Pro jednoho je tou nejlepší formou koncert, pro jiného přednáška či soustředěná modlitba. Vše to svědčí o lásce ke Kristu i k Mistru Janu Husovi. To nás rozděluje a navzájem odlišuje. Naše církev je jednotná v tom, koho a proč si připomínat. Zarmoutilo mne, že mnozí křesťané i některé denominace hlásí se k odkazu Mistra Jana Husa to s námi nesdílejí. Mistr Jan Hus nebyl hlasatelem etiky, statečnosti či srdnatého hrdinství. Byl to křesťan a kněz. Jsem pyšný na naši církev, Církev československou husitskou, která se k Mistru Janovi hlásí i svým názvem, že zůstala pevná a mluví o něm především jako o zbožném křesťanovi a zbožném knězi. Brzy bude naše pozornost zcela pohlcena průběhem slavnostních akcí k jeho počtům, a proto bych rád vpředvečer všech slavnostních bo-

hoslužeb a pietních aktů poděkoval všem sestrám a bratřím, kteří je připravovali a připravují. Děkuji za to, že budeme mluvit o Mistru Janovi jako o křesťanovi, nadevše milujícím Krista a církev, kterým zasvětil a obětoval svůj život. Děkuji bratru patriarchovi Tomáši Buttovi za to, že nenechal jeho poselství proměnit v příběh z dávných dob, ale vztáhnul jeho život ke Kristu. Děkuji sestře Hance Tonzarové, že i při oficiálních ekumenických vzpomínkách zůstal Mistr Jan křesťanem a knězem hlásajícím Krista, a ne učitelem etiky. Děkuji bratru Martinu Chadimovi, že dokáže tyto laskavé a zbožné Husovy myšlenky tlumočit studentům a ukazovat na Krista, jak to činil i Mistr Jan. Děkuji profesorům Zdeňkovi Kučerovi, Janu B. Láškovi a docentům Jiřímu Vogelovi a Kamile Veverkové, že měli odvahu ústy Husitské teologické fakulty Univerzity Karlovy na půdě Univerzity Karlovy jasně připomenout Husovo svědectví o Kristu. Věřím, že i zrekonstruovaný Husův domek, jenž bude nyní slavnostně otevřen, v nás posílí to, o co šlo Husovi – lásku ke Kristu.

Richard Ferčík,
tajemník plzeňské diecéze ČCŠH

Záchrana varhan v Dobrušce

V letech 1935-36 byla v Dobrušce za obrovského nadšení vybudována z peněz dárců pozoruhodná stavba Husova sboru. Uplynulo osmdesát let a stejné nadšení a štěstí lidí dnes potřebují unikátní varhany, postavené pravděpodobně v roce 1904 renomovanou německou firmou A. Schuster & Sohn Orgelbau, které se do Husova sboru dostaly po 2. světové válce z evangelického kostela v Rudníku.

Ve městě národního buditele F. L. Věka totiž dosud „ukrytý“ nástroj paradoxně neslouží svému účelu, nevydává královské zvuky, ale chátrá a jeho stav lze označit za alarmující. Přitom se jedná o největší varhany v Dobrušce jak rozsahem klaviatur a pedálů, tak počtem rejstříků.

Na situaci upozornil Mezinárodní hudební festival F. L. Věka, jehož koncert Prague Cello Quartet se v říjnu 2014 cíleně konal v Husově sboru, kde měli zájemci možnost se s unikátním nástrojem seznámit.

A právě díky uměleckému řediteli MHF F. L. Věka Pavlu Svobodovi probíhá **projekt Koncerty pro varhany** – série tří koncertů špičkových umělců, kteří svým uměním akci podporují. Dva koncerty již proběhly, třetí se za účasti ČT koná **v sobotu 30. května v 19 hodin** a vystoupí na něm **Václav Hudeček** (housle) a **Martin Hroch** (cembalo). (Předprodej vstupenek v ceně 300 a 400 Kč v Informačním centru v Dobrušce).

Varhany mají celkem 999 pišťal, z nichž každá potřebuje „pomoc“. Vznikl tak nápad oslovit veřejnost a podnikatelskou sféru města i regionu a nabídnout za finanční dar tzv. adopci jednotlivých pišťal (hodnota pišťal byla stanovena na 300, 500, 700 a 1000 Kč). Každý zachránce získává na základě adopce „pamětní list“ s uvedením jména, typu pišťaly a výše daru a v případě souhlasu je jeho jméno zveřejněno v prostorách Husova sboru. Příspěvky na adopci lze poukázat na účelové bankovní konto (1241375369/0800, konstantní symbol 414) nebo předat v hotovosti na základě darovací smlouvy. Organizátory celého projektu nesmírně těší, že částka z adopce v minulých dnech překročila 100 000 korun, a tak naděje, že vzácný nástroj bude znovu hrát právě v roce, kdy uplyne 600 let od smrti Mistra Jana Husa, dostává reálnou podobu.

Pro návštěvníky Dobrušky se do budoucna naskýtá možnost absolvovat tzv. „turistickej varhanní okruh“ s prohlídkou tří vzácných nástrojů - barokních varhan v kostele sv. Václava, dále varhan z roku 1890 v hřbitovním kostelíku sv. Duha a secesních varhan z roku 1904 v našem Husově sboru.

Na základě zaslaných materiálů připravila redakce

Oprava sboru ve Vratimově

Z důvodu havarijního stavu střechy našeho Husova sboru (zatékání do varhan a kostela) a abychom předešli nevratným škodám, byli jsme nuceni přistoupit k výměně střešní krytiny. Rozsáhlá výměna krytiny, která byla zahájena 15. května, bude stát 600 000 Kč. Protože máme zatím pouze polovinu této částky a zisk z výstav a koncertů tyto náklady zdaleka nepokryje, obracíme se na všechny, kteří navštěvují webové stránky našeho sboru /www.ccsfvratimov.webnode.cz/, i všechny ostatní dobré duše s prosbou o příspěvek k uhrazení zbylé částky. Číslo účtu: 1684222329/0800. Děkujeme předem za každou finanční pomoc,

předsedkyně rady starších Jiřina Krejčí

Dvě pozoruhodné výstavy

Jedním z kamínek letošní husovské mozaiky je výstava s názvem **MISTR JAN HUS A PRAŽSKÁ UNIVERZITA**, která byla otevřena v Karolinu na Ovocném trhu.

Tato výstava připomíná Husa jako studenta, učence a rektora. Pražská univerzita byla první univerzitou v regionu a ještě v Husově době – tj. o pár desítek let později – byla jednou z mála. Je užitečné dozvědět se o tom, jak tehdy vypadalo vysokoškolské vzdělávání, které bylo skutečně hodně odlišné od toho našeho. V kalendáři máme hned vedle Husova data i datum Cyrila a Metoděje. A v Císařské konírně na Pražském hradě se právě koná výstava **VELKÁ MORAVA A POČÁTKY KŘESŤANSTVÍ**. Dá se říci, že Velká Morava je poslední antická kultura a výstava vyzdvihuje její velikost v tehdejší barbarském světě. Divák zde uvidí spoustu nádherných uměleckých předmětů a bude žasnout nad šikovností tehdejších řemeslníků. (Zatímco husovskou výstavu charakterizují spíše bohaté informace a fotografie.) Poslední částí expozice je příchod křesťanství na Moravu a divák může vidět umělecké výrobky

s typicky křesťanskou tematikou. Tyto výstavy jsou nezávislé a to, že se sešly ve stejné době, je jistě náhoda. Nicméně je to souvislost zajímavá a lze je navštívit i během jednoho

Do Císařské konírny Pražského hradu se z Brna přesunulo na 2000 nejceněnějších pokladů Velké Moravy. Pocházejí z archeologických výzkumů z Česka, Slovenska, Polska a Rakouska. Stalo se tak v rámci výstavy „Velká Morava a počátky křesťanství“, která vznikla společným úsilím Archeologického ústavu AV ČR Brno a Moravského zemského muzea. Své nejvýznamnější nálezy jim zapůjčilo na 35 institucí. Mnohé z exponátů jsou kulturní památky nevyčísitelné hodnoty, jež jsou vystaveny vůbec poprvé. Většinu exponátů tvoří šperky z drahých kovů, a to zejména z nejvýznamnějších velkomoravských center – Mikulčic, Staroměstsko-uherskohradištské aglomerace, Břeclavi-Pohanska, Olomouce nebo Bojné. Výstava ale prezentuje i vzdálenější nálezy velkomoravského charakteru (hradiště Chotěbuz-Podobora nebo nálezy z knížecích hrobů ze Staré Kouřimi). Dokládají význam Velké Moravy ve středoevropském kontextu. Pozornost si zaslouží mj. známý nález stříbrných nádob a šperků, jenž bývá označován jako poklad byzantského kupce ze Zemianského Vrbovku, a knížecí dvojhrob z Kolína. Upoutá i nález šperků z pohřební výbavy kněžny ze Želánky či předměty osobní výbavy z bohatě vybaveného hrobu kněžny ze Staré Kouřimi. (Podle www.kulturanaohrade.cz/)

Foto: Jiří Foltýn; Archeologický ústav AV ČR Brno

dne. Obě výstavy jsou otevřeny denně; na Husa je vstup zdarma, na Moravu se platí vstupné. Husovská výstava bude otevřena do 28. srpna, velkomoravská jen do 28. června, poté se přesune do Bratislavy.

Pavel Benda

Obavy o identitu církve?

(Reflexe dopisu br. Hradila otištěného v minulém čísle ČZ)

Děkuji br. Hradilovi i ses. Kubíkové, že toto téma otevřeli. Leží totiž na srdci mnoha věřících. Pokusím se prezentovat svůj názor co nejstručněji.

Předně, slovo obavy značí strach. Může mít křesťan strach o svoji církev, když věří, že ji vede Kristus? Strach o identitu církve je podle mne víra, založená na konfesním a poněkud staromódním myšlení. Celá řada tzv. obránců „čechoslovakismu“ v církvi odmítá přijmout nové paradigma, které přišlo a přichází s destrukcí starého světa, s pádem komunismu, obchodního centra v New Yorku, s masovým exodem muslimů do Evropy, s ruským novoimperialismem, krizí Evropské unie, amerického snu, vznikem Islámského státu atd. Srdce Evropy už není „v rukavičkách“, každý Čech či Slovák je Evropan, ale řada z nás, včetně prezidenta, za to odmítla převzít odpovědnost a rozhlédnout se kolem sebe. Do starého „izolovaného“ světa se vkrádá chaos a destabilizace, která vyžaduje od křesťanů

nové obrácení. Na Blízkém východě mizí staré křesťanské kultury i památky, probíhají pogromy na křesťany v řadě zemí světa, v Číně bude zanedlouho možná více křesťanů než v Evropě a my se chceme zabývat úzkoprsou konfesní příslušností jedné malé církvičky. Většinu občanů tohoto státu církve a jejich učení vůbec nezajímají a nezajímá je ani minulost, ani budoucnost. Český národ zajímá fotbal, hokej, drby, pivo a peníze. Už to není ten národ, co za Masaryka. Rád bych si odpověděl na otázku, co by asi v dnešní situaci dělali pánové Farský, Statečný, Stibor či Procházka. Nebyli to původně katoličtí kněží? S vědomím poklesu členské základny ČCŠH z milionu na třicet tisíc během šedesáti let by asi přemýšleli, kde nastala chyba. Neřekli by s odstupem, že experiment se nepovedl? Možná. Ale podíváme-li se na to očima české historie, duchovní pouto ČCŠH se nám prodlouží. Kam až? Souhlasím se Zdeňkem Davidem, že autentická česká spiritualita zemřela po Bílé hoře s utraktivemem.

Pokračování na str. 3

Starý zákon a nečistota

Nedávno vyšla zajímavá kniha. Jmenuje se „Čistota a nebezpečí. Analýza konceptu znečištění a tabu“. Autorkou je světově proslulá etnoložka Mary Douglasová. A lze jen velmi ocenit, že už je kniha přeložena i do češtiny. Autorka se zabývá problémem znečištění - jak ho chápou různé kultury, zejména přírodní národy. Ovšem dost prostoru věnuje i otázce Starého zákona, zejména knize Leviticus. Proč jsou některá zvířata u židů nečistá?

Takovým nečistým zvířetem par excellence je vepř. Důvodem jeho odmítání je dle naší knihy to, že se vymyká z klasifikačních kategorií: má kopyta, ale přitom nepřezvykuje. Po pravdě řečeno - nejsem si jist, jestli je takovýto argument postačující. Ale důležité je, že skutečné důvody nejsou zdravotní. Jistěže se v horkém podnebí vepřové kazí. Jenže to se kazí všechna masa, a navíc - v některých částech Palestiny/izraele zas tak moc horké podnebí není. Ostatně: vepřové nejedí ani muslimové, a to i v Indii, kde převažují hinduisté, kteří také vepřové nejedí; respektive mohou je jíst ty nejnižší kasty, ale hinduisté zase nejedí hovězí, které muslimové mohou, přinejmenším tehdy, když je nevidí hinduista. Je v tom prostě trochu zmatek. Ale důležité je, že skutečné důvody zákazu nejsou zdravotní, jak by se zdálo. Jde totiž o kulturní konstrukci. Špína je něco, co ohrožuje řád. Vzpomeňme třeba na Nehemjásovy hradby kolem Jeruzaléma: jistěže by se zdálo, že jsou z důvodů obranných, hradby si přece stavěla všechna města. Ale zde byl hlavní důvod kulturní: když už nedodrží náboženské zásady skoro nikdo - tak ohradit aspoň malé území, kde se budou dodržovat, které bude „čisté“. Hebrejské slovo svatý (QDŠ) se někdy překládá jako vydělený.

Pokud jde o nečistotu - dnes víme o bakteriích, a na ty ji rádi svádíme. Ale já bych řekl, že to pořád ještě nic nemění na tom, že jde o kulturní konstrukt. Co je vlastně zdravotně výhodné? Na jedné straně je teorie - která je nutně kulturním konstruktem. A na druhé straně pragmatické fungování - které je zase nutně vždy ovlivněné i náhodou. Toto jsou více moje myšlenky nad knihou než pouhá reference. Řekl bych, že kniha možná více otázek klade, než řeší. Jenže to je přece účel. Knihu bych doporučil všem biblistům, kterým by mohla snadno uniknout, protože pochází z jiného okruhu.

Pavel Benda

Z kazatelského plánu

První neděle po svatém Duchu

Hospodine, Pane náš, jak vznešené je tvoje jméno po vší zemi! Svou velebnost vyvýšil jsi nad nebesa.

ŽALM 8,2

První čtení: Izajáš 6,1-8

Tužby:

1. Abychom v poznání Boží svatosti a lásky prospívali, modleme se k Hospodinu.
2. Abychom naši bohoslužbu v Duchu a v pravdě konali, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Bože naší spásy, v tobě přebývá plnost moci, moudrosti, dobra i lásky. Od tebe, Stvořiteli náš, jsme přijali naše bytí. A věříme, že tvůj Syn přivede každého z nás k plnosti vykoupení! Svým svatým Duchem nás osviť, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: Římanům 8,12-18

Evangelium: Jan 3,1-17

Verše k obětování: Žalm 29,1-2

Verš k požehnání: Galatským 4,6

Modlitba k požehnání:

Bože naší spásy, děkujeme ti za pozvání k svátostné hostině chleba a kalicha. Pomoz nám, abychom tě s úctou oslavovali a sloužili ti ve všem, co děláme! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 126, 127, 18, 292, 335

Události doby válečné na Jičínsku 1934 - 1945

Pokračování vyprávění

Miroslava Matouše z čísla 21

Studium v Ústavu moderních řečí bylo dvouleté. Avšak měsíc po zahájení druhého roku mi došlo očekávané předvolání na pracovní úřad příslušného obvodu. Šlo o totální nasazení. V kanceláři mi bylo sděleno, že mám být umístěn do muniční továrny v Torgau, městeček k zarmoucené mamince, pak ke své také smutné milé do Ostroměře. Maminka mi ušila vatelinový pytel na spaní, aby mi nebyla zima.

Jednoho časného rána několik dní před odjezdem mne náhle navštívil můj přítel Jaroslav Mečíř, medik zaměstnaný v nemocnici. Zavedl mne k sobě domů a po sdělení, oč jde, mi vpíchl do předloktí injekci. „Stoupne ti vysoko teplota.“ upozornil mne, „jdi k doktoru Chudobovi a stěžuj si mu na bolesti v kloubech. A neříkej mu, že's tady byl.“ Pan doktor konstatoval akutní zánět kloubů s nutností hospitalizace. - Z domova jsem se od potěšené maminky odebral s prádlem a kartáčkem na zuby do nemocnice, kde mne pan doktor Šrámek po vyšetření dal umístit na pokoj asi s dvaceti jinými pacienty. Když mne za dva dny poté navštívila moje rozradostnělá milá, nevěřila ovšem mé holi s gumovým

koncem, o kterou jsem se opíral.

Rozumí se, že můj přítel medik a oba lékaři byli

předem domluveni. Ale třeba poznamenat, že německé orgány si mohly snadno ověřit skutečný zdravotní stav podezřelých pacientů. „Není Němec jako Němec.“ To je výrok Jana Husa.

Avšak ani Čech není jako Čech. Lékař doktor Voleský, můj vršovický soused, bydlící o dvě patra níže než my, mi před lety vyprávěl o svém válečném nasazení. Jako mladý lékař byl přidělen do nemocnice v oblasti Norimberka. V době, kdy primář, Němec, byl služebně mimo město, onemocněla žena policejního důstojníka vysoké šarže. Byl to banální případ akutního zánětu slepého střeva a operace se ujal český sekundář. Zákrok se zdařil. Když se paní zotavila, pozval její manžel operátora k návštěvě. Dostalo se mu srdečního poděkování s pohoštěním. Důstojník potom vyňal ze zásuvky dopis a dal jej hostu přečíst. Doktoru Voleskému zatrnulo. Bylo to udání. Do jeho bytu totiž chodili totálně nasazení Češi poslouchat Londýn. Jeden z nich to vypsal a odeslal podle svého mínění do těch nepovolanějších rukou. Důstojník po přečtení dopis před lékařovými očima nad svíčkou spálil. „Lieber Doktor,“ poznamenal, „wie Sie sehen, nicht nur unter uns Deutschen Sauen sind.“ (Milý doktore, vidíte, že nejen mezi námi Němci jsou svině.) Podobným pacientem

jako já byl asi o deset let starší učitel Bedřich Komárek. Vyprávěl mi o muži, který mi do té doby byl jen povrchně znám: Aleš Panocha.

Věděl jsem o něm to, že před válkou vydával vlastním nákladem časopis „Pansofie“. Ještě jako gymnasista jsem si jeden výtisk opatřil a přečetl si jeho prorocký článek „Milenium jasu“ o budoucím nadějném tisíciletí. Aleš Panocha byl povoláním cukrář, ale po tom, jak se vlastně živí, mne nenapadlo se ptát. Nosil krátké kožené kalhoty, tlusté podkolenky, skautský klobouk a v plnovousu mu trčela lulka. „Musíš ho poznat,“ naléhal Bedřich. „Aleš je zasvěcený mystik a má okruh žáků. Dovede věštit a léčit. Už jsem mu o tobě vyprávěl a máme v neděli přijít.“ (To byla doba povolených vycházek.) Dostavili jsme se ve stanovenou dobu, šli jsme pro jistotu pomalu, každý o holi. Panocha bydlel ve vagonové kolonii podél novoměstské čtvrti nedaleko nádraží. V úzké předzahrádce, jak mi později sdělil, mu rostla symbolická bílá lilie. Mluvil o sobě velice uznale, takže u mne zakrátko vzbudil podezření, které však Bedřich se mnou odmítl sdílet. Později jsem údajného mystika občas navštívil a nechal se poučovat. Po čase byl natolik neprozíravý, že mi prozradil tajemství svých převtělení. „Mojžíš, Ježíš, Aleš“, vysvětloval, „všimni si toho „š“ na konci jména. To tam musí být.“

Pokračování příště

Nad Písmem

JEŽÍŠOVO VYZNÁNÍ VÍRY

J 3,1-17

Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. J 3,16

Pakliže všechny Ježíšovy výroky, jež můžeme považovat za ipsissima verba Christi, doslova překypují významem, ve kterém každá další vrstva vždy odkrývá vrstvu hlubší, nadbývají nad prostotou všedních slov a obrazů, jež evokují, pokud snad dokonce tato nahá prostota netvoří samu půdu jejich vtělení, a otevírají vlastní dimenzi hloubky a bytostné intimity, do níž nás důvěrně zvou – pak právě výrok, který jsme vybrali z evangelního čtení, připadajícího na neděli Nejsvětější Trojice, jak se nám zachoval v Janově podání, je mezi nimi perlo nevěšedního jasu, v níž se jako v mikrokosmu zrcadlí celé Stvoření.

Rád bych tento Ježíšův výrok přirovnal k „vyznání víry“, avšak bez ozvučků oněch přešlých staletí usilovné dogmatické práce, která v potu tváře, těžkopádně a za cenu mnoha lidských i politických obětí vynesla ony zvůčné a vznešené verše Credo in unum Deum... Ano, Ježíšův výrok připomíná skutečně vyznání víry. Avšak spíše vyznání víry v původním, pozitivním slova smyslu – nikoli jako vyznání „názorů“, lidské slovo, jež je vždy hrází, která nás učí rozdělovat, věroučně se vyhraňovat a ztotožňovat se s „konfesí“, nýbrž jako slovo Boží, které spojuje v jednotu a činí z nás učedníky nebeského království. Právě vyznání víry je vždy zároveň vyznáním jednoty s Bohem a tedy také –

vyznáním lásky. Jako takové nikdy nezůstává pouhým „říkáním“, ale vtěluje se: vede nás od vyslovování k zakoušení, od jazyka k životu samotmu. Nejspíš právě proto se právě tento Ježíšův výrok těší též významnému místu v naší liturgii, neboť jej – pouze v lehce pozměněné formulaci ve prospěch osobního oslovení „ty“ – nalézáme v první variantě eucharistické modlitby, která tvoří úvod k velkému tajemství sjednocení a hostině lásky při večeři Páně.

Grafické schéma této vysoce zhuštěné výpovědi bychom si mohli představit jako známou Davidovu hvězdu, tvořenou dvěma rovnostrannými trojúhelníky, z nichž jeden ukazuje shora dolů a druhý zdola nahoru. Můžeme v nich rozpoznat dva navzájem neodmyslitelně spojené pohyby. Tím prvním je pohyb shora dolů: Bůh se ze své nekonečné lásky sklání ke světu a vydává mu svého Syna. Druhý pohyb vede zdola nahoru: ten, kdo věří v Syna, nezahyne, ale má život věčný, tedy navrací se opět k Bohu.

Dvoj pohyb, o kterém Ježíš mluví, není jen řečnickou figurou, nýbrž popisuje samu osnovu Stvoření, oživeného od svého počátku dynamikou dějin spásy. Neboť Bůh tak miloval svět: počátkem, příčinou a nejniternejším motivem Stvoření je Boží láska. Co se počalo v Boží lásce, nemůže než v této lásce pokračovat.

A zároveň nemůže než v ní pokračovat cele a úplně. Tak se Bůh, všemohoucí, vševědoucí a všudypřítomný, ve své lásce stává člověkem. Že dal svého jediného Syna: Boží pohyb jako příklon k člověku vrcholí právě v osobě Syna. Vrcholí a zároveň se láme a mění směr. Ten, kdo se dobrovolně zcela ponížil a klesne na úplné dno, avšak zachová si v srdci a duši božskou lásku, nemůže než být opět povýšen. A právě zde se projeví absolutní síla vykoupení. Jeho vnitřním smyslem je láska a její rozhojnění. Vykoupení nemůže ustrnout u jediného člověka, ale překypuje a přelévá se na celé Stvoření, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Boží příklon k člověku, který nalézá svůj vrchol na dřevě Ježíšova kříže, se v ten samý moment obrací, bere s sebou celý svět a navrací jej k Bohu. Hle, pohyb života, který Bůh vdechl svému Stvoření. Pohyb jako sám řád, ve kterém Stvoření pulsuje a žije. Pohyb shora dolů a pohyb zdola nahoru. Pohyb oddělení a opětovného splnutí, narození a smrt, nádech a výdech.

Ježíš nám ve svém výroku odkrývá podstatu Stvoření. Nikoli však pro svou vlastní moudrost a slávu, ale pro nás: vstupuje skrze něj do našeho nitra, hluboce je rozechvívá rytmem lásky a milosti a vede nás k jednotě a smíření.

Dalibor Vík

Dobrý Bože, ty jsi tak miloval svět, že jsi dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Dej, ať se vždy můžeme těšit z tvé lásky. Amen.

Obavy...

Pokračování ze str. 1

To je náš evidentní duchovní kořen, nikoli Luther nebo Kalvín. Utrákvisté byli „disidentští katolíci“ v opozici proti Římu. Zastávali návrat k Písmu a nejstarší církevní tradici. Kam to směřuje?

Přes Cyrila a Metoda, kteří ač Řekové, měli i římské pověření k misii, přes starou „katolickou“, tedy obecnou, ještě jednotnou a jedinou církev, k apoštolům a Ježíši Kristu. Proces transformace, kterým prochází celý svět a s ním i církev, není rekatolizací jako špatně pochopenou ekumenou, nýbrž projevem Božího záměru se světem a lidstvem.

Potřebuje český lid takovou či makovou církev, nebo spíše křesťany, věrné Kristu, kteří bez nutnosti konfesního vymezení slouží lidem

a skrze ně Bohu? Já obavu o identitu a budoucnost ČČSH nemám, ač chápu obavy starších bratří a sester, kteří žili v jiné době. Nemám ji proto, že vidím kolem sebe řadu kolegů duchovních i laiků, kteří pod tlakem doby vnímají, že opřít se můžeme jedině o vzkříšeného Krista. Naše církevní identita a její konfesní a hmotné zabezpečení mohou být jakékoliv, ale bez Krista nepřežije žádná. A chce-li někdo přitom ukotvit věrouku a obřady naší církve, ať to prosím dělá s citem, s ohledem na aktuální situaci a s erudiicí, nejlépe ve spolupráci s Husitskou teologickou fakultou, jejíž nová děkanka o ni má velký zájem. Karel Farský přiznal naší církvi neustálý vývoj, tak se toho držme a nesnažme se ji konzervovat nalevo či napravo.

Nejen s Farským vpřed, ale s Kristem vpřed! **Tomáš Procházka**

Letnice, svátky agapálního přátelství s Bohem

Asi před dvaceti lety jsem počátkem června natáčela pro pravidelný publicistický půlhodinový pořad *Praha a její lidé* rozhovor s profesorem Zdeňkem Neubauerem, známým českým filosofem a biologem. Jako téma jsem zvolila Vyšehrad. Sešli jsme se na Přírodovědecké fakultě UK a odtud jsme šli na Vyšehrad. K mému překvapení vyrazil pan profesor naboso a já jsem se tedy také chtěla solidárně zout. „Ne, to nemusíte, obuv odložte až na posvátné půdě Vyšehradu.“ Bosi jsme pak spolu kráčeli v čase Letnic po bájném Vyšehradě a já si užívala společnost osobnosti, jež skvěle dovede přiblížit dějiny tohoto mytického místa.

V období Letnic si člověk výrazněji uvědomuje, že lidská bytost je Boží obraz a ve své podstatě bytost náboženská. Stvořenost k obrazu Božím v nás pulzuje, tušíme její sílu. Ve své stvořenosti rozpoznáváme obdarování, které se zároveň stává úkolem. Naše hříbný nám připomínají spřízněnost s Hospodinem a my víme, že jeho láska nám dává důstojnost. Víra nám umožňuje vhléd a porozumění. Pociťujeme smysl pro závazek, tajemství a úžas. Odborníci nám říkají, že láska je nejuvýstižnější charakteristikou spirituality osobnosti.

V evangeliu Janově (15,1–17) nám Ježíš nabízí své přátelství. Kdo Krista přijme, je povýšen do „šlechtického“ stavu. Princip lásky je dávat. Nebojím

se dávat, protože v Bohu jsem silná. Nebudme uzavřeni jako ten fíkovník, který selhal a přitom mohl plodit, kdyby se otevřel a přijal obdarování a potenciál od Hospodina. Nemůžeme setrávat ve stereotypech a předsudcích. Ježíšova moc je více. On totiž může i to, co se zdá lidským očím nemožné, jen je třeba věřit. Neměli bychom připouštět žádné poraženectví, které člověku sebere vítr z plachet. Víme, že podle křesťanského filosofa J. Piepera „bytí světa spočívá v účasti na bytí Božím, které svět niterně proniká, je tento svět nejen dobrý, nýbrž je (ve velmi přesném smyslu) posvátný“. Jsme voláni k tomu, abychom byli rybaři lidí (L 5,1). Nechodme sami, mějme vždy po ruce někoho, kdo nám může pomoci. Naše spása – souvisí se spásou druhého. Můžeme také říci, že samotné Svatodušní svátky jsou oslavou duchovně zakotveného a nehlubším smyslem naplněného oddaného a statečného přátelství.

Jak zaslíbené uvádí spisovatel Hermann Hesse, zlo se rodí tam, kde schází láska. Proto je důležité v mocné Kristově lásce být s druhým, být mu požehnáním. Letnice – svatodušní svátky – to jsou i svátky přátelství, které nám nabízí Ježíš. V jeho vztahu jsme partnery, které bere vážně. Je škoda každého dne, který není prožit v agapálním přátelství s Bohem, v Hospodinově blízkosti. **Olga Nytrová**

Kamarád československých letců

(Dokončení čl. Martina Jindry z č. 21)
V řadách československé zahraniční armády ve Francii a Velké Británii bojovali během 2. světové války také duchovní různých vyznání. Jedním z odhodlaných vlastenců byl farář Karel V. Vít.

Když se na počátku roku 1945 připravovala obnova Československé evangelické misie ve Francii, projevil Karel V. Vít zájem navázat na svoji službu v této organizaci v roce 1940. V Likvidační komisi na něj však čekal jiný nelehký úkol. Byl pověřen symbolickou exhumací padlých a zahynulých příslušníků československého letectva ve Velké Británii a převozem jejich „ostatků“ do Československa. V březnu 1946 informoval Inspektorát československého letectva v Londýně, že symbolické exhumace padlých příslušníků československého letectva budou skončeny na území Velké Británie a na Azorských ostrovech v březnu 1946. Prozatímní urny obsahující prst z hrobů padlých letců byly shromážděny v budově Inspektorátu československého letectva v Londýně. O jejich převozu do Československa mělo rozhodnout MNO. Termín byl nakonec stanoven na 18. června 1946. Od Karla V. Vít, který byl od 1. ledna 1946 povýšen na štábního kapitána, se nám zachovala zpráva, ve které coby řídicí orgán na Inspektorátu ve věci symbolických exhumací a převozu prstí z hrobů našich padlých letců popisuje průběh celé akce: „Během posledních měsíců a týdnů války jsem osobně navštívil hroby svých kolegů na Západě se souhlasem a podporou britského Air Ministry a Imperial War Graves Commission a uložil jsem do speciálně připravených plátěných sáčků a schránek hlínu z těchto hrobů. Air Ministry a Imperial War Graves Commission v Londýně nejenže dalo připravit sáčky a schránky, ale dalo mi k dispozici na tento úkol auto a letouny a připravilo též rakev a urny s popelem letců čs. původu. Do-

konce mi dalo k dispozici i letoun 311. bombardovací peruté (Liberator) a posádku, s nímiž jsem přiletěl do Ruzyně po slavnostním rozloučení na letišti v Anglii. Po přeletu do Prahy nás nikdo ani nepřivítal a teprve na mou žádost mi velitelství letiště propůjčilo otevřený Jeep, se kterým jsem odvezl rakev a urny na Žižkov do Památníku osvobození. Tam na mou žádost nějaký štábní kapitán mi otevřel dveře a „kryptu“, do které jsme uložili, co jsme do Prahy přivezli. Bohužel jsem zapomněl jméno toho štábního kapitána v Památníku osvobození. Nejednalo se tedy jen o „pozůstatky“, ale i o hlínu z hrobů padlých letců. [...] Vrátil jsem se potom do Ruzyně a letounem zpět do Anglie, kde jsem celý případ hlásil písemně svým nadřízeným na Inspektorátu čs. letectva v Londýně.“

Do Československa na MNO, kde byl pověřen vedením sekce vojenských duchovních ČČS(H), byl Karel V. Vít odvezen v dubnu 1946. Ze strany vedení ČČS(H) mu bylo v této souvislosti prostřednictvím místopředsedy ústřední rady Františka Plechatého oznámeno: „Ústřední rada vzala s potěšením na vědomí, že byla obnovena vojenská duchovní správa ČČS a že jsi byl aktivován jako její štábní kapitán. Po dobrém uvážení všech okolností rozhodla takto: 1. Církevní pravomoc pro funkci vojenského duchovního ČČS v rozsahu pro celou československou armádu uděluje ústřední rada Tobě. 2. Církevní pravomoc udělená ústřední radou ČČS r. 1930 mjr. duch. Ladislavu Kopalovi obnovuje se s tím, že jest to pravomoc pro obvod jedné oblasti a to té, k níž bude mjr. Kopal ministerstvem národní obrany ustanoven. 3. Církevní pravomoc udělená škpt. Václavu Manovi obnovuje se pro obvod oblasti, k níž byl škpt. Man ministerstvem národní obrany ustanovený. Toto rozhodnutí Ti ústřední rada oznamuje s tím, že bylo sděleno ministerstvu národní obrany.“ Z titulu přednostenské

funkce začal být Karel V. Vít zván na zasedání biskupských konferencí. Od května 1946 spolupracoval s redakcí Českého zápasu, v roce 1947 zastával post šéfredaktora tohoto listu. Činnou vojenskou službu opustil na vlastní žádost v září 1947.

V polovině června 1948 Karel V. Vít s manželkou a synem přicestoval do USA, aby zde z pověření ČČS(H) působil v duchovní službě pro její náboženské obce. Jeho domovským sídlem se stala obec sv. Cyrila a Metoděje v Newarku. V únoru 1951 se farář Vít v USA podílel na konání slavnostní vzpomínkové bohoslužby na T. G. Masaryka. Obřad se uskutečnil v brooklynském unitářském chrámu Spasitele a z úst prezidenta Světového svazu pro svobodné křesťanství a náboženskou svobodu Johna Lathropa a Karla V. Vít, zde zazněla i Farského liturgie. Krátce poté mu byla z iniciativy Ústřední osobní komise úřadu patriarchy mise pro duchovní správu náboženských obcí v USA odňata. Jako záminka posloužil Vítův projev v rozhlasovém vysílání Hlasu Ameriky. „Mluvil jako zástupce biskupa-patriarchy. Ke konci svého projevu vyslovil naději ve zvrát věcí u nás. Vzhledem k tomu, že již dříve podobným způsobem se podle doslechu jmenovaný duchovní vyjadřoval shodně se zrádnou emigrací, navrhuje ústřední osobní komise, aby biskupský sbor dal návrh ústřední radě k odnětí mise duchovnímu Vítovi.“

Po roce 1989 se br. Vít pokusil opět navázat kontakt s ústředím ČČS(H) v Praze. Zůstalo však jen u korespondenčního styku. Coby reprezentant církve tak naposledy veřejně vystoupil při ekumenických bohoslužbách konaných v r. 1990 v rámci oslav padesátého výročí bitvy o Británii a vzniku československých perutí. V taláru s husitským páliem se tehdy v kostele Královského letectva St. Clement Danes v centru Londýna opět setkal i s pilotem O. Hrubým a jeho manželkou Marií, které v listopadu 1947 oddával v Husově sboru v Nové Pace. **Martin Jindra**

Život ve stínu šibenice

Ve čtvrtek 7. května byla za účasti br. patriarchy Tomáše Butty, slovenského biskupa Jana Hradila a jednoho ze spoluautorů výstavy, br. archiváře Martina Jindry, slavnostně otevřena výstava „ŽIVOT VE STÍNU ŠIBENICE“. Rozsáhlá expozice, kterou je možné zhlédnout v budově Nové radnice v Brně do 26. června, se zaměřuje na těžké válečné i poválečné osudy československých občanů, kteří nejprve bojovali proti nacistické zvlí a poté se často stávali obětmi zvlí komunistické. Program byl zahájen uctěním památky obětí druhého a třetího odboje v chrámu sv. Michala, posléze výstavu slavnostně otevřeli kardinál Dominik Duka a primátor města Brna Petr Vokřál. **MJ**

Husův areopág - květen 1415

Vězení v Gottliebenu bylo pro Jana Husa opravdovou zkouškou víry. V jednom listě si povzdychne, že milující Bůh člověka obdarovává „divnými dary“ a sděluje nám svoji zkušenost: „...úzký žalář, zlé spaní, špatná strava, kruté okovy, bolesti zubů a hlavy, horečky, zvracení krve, bolesti žlučníku a zimnice.“

V Čechách to zatím vřelo. 12. května byl do Kostnice doručen pergamen, na němž viselo 250 pečeti českých a moravských šlechticů. Zikmund pod tlakem okolností hrál na obě strany. Zejména musel vyřešit svůj konflikt s vévodou Fridrichem IV., který se

spolu s uprchlým papežem Janem XXIII. ukryl před Zikmundem ve Freiburgu. Během dubna a na počátku května donutil Zikmund za pomoci svých spojenců Fridricha IV. k pokorenění se a ke kapitulaci. Zikmund porážkou Fridricha IV. a jeho spojenců dosáhl vrcholu své moci. Také koncilní otcové nelenili a počátkem května na svém osmém zasedání oficiálně odsoudili Husovy spisy a učení jako bludné. Šlo zejména o 45 článků, které byly pečlivě vybrány z Husových spisů *O církvi, Proti Pálčovi a Proti Stanislavovi ze Znojma*. Brzy poté se ovšem sešly v Praze

a Brně sněmy šlechty a postup kostnických prelátů proti Husovi odsoudily. Výsledkem zasedání české a moravské šlechty byl nejen zmíněný protestní pergamen, ale i list, který byl 13. května doručen do Kostnice. Česká a moravská šlechta v něm protestuje proti porušení Zikmundova glejtu, požaduje Husovo propuštění a slyšení na koncilu. Koncil žádost rozhořčeně odmítl. 31. května tedy podalo několik českých a polských šlechticů (např. Jan z Chlumu či Januš z Tuliskova), účastníků kostnického koncilu, žádost, aby bylo Janu Husovi jeho vězení ulehčeno. Kardinál d'Ailly se pokusil při osobní návštěvě ve vězení Husa přimět ke změně svého „zatrzelého“ stanovis-

ka. Mistr Jan Hus to však odmítne. Drží se statečně, ba ve vězení svým přátelům skládá píseň, v jejímž závěru zazní prosba: „aby Hus ti pomohl také... a mohl skonati v Bohu, amen.“ Bůh ví, zda-li se Jan Hus v Gottlieben ihned dozvěděl, že již 23. května dovlékli biřiči do kostnického žaláře jeho přítele, „vousatého Jeronýma“ Pražského. Marně Hus několikrát v listech varoval, aby nejezdil do Kostnice. Temperamentní a svěhlavý Jeroným do Kostice jel, aby protestoval proti zradě spáchané na Janu Husovi. V listě z 10. června konstatuje Jan Hus přesmutně: „O mistru Jeronýmovi, mém milém tovaryši, nic neslyším, než že jest v těžkém žaláři, čekaje smrti jako i já.“

Štěpán z Pálče, Michal de Causis, kardinál d'Ailly a jiní zavilí nepřátelé Husovi si mohli mnout ruce. Česká reformační cesta dostala tvrdou lekci. Dva z nejvytrvalejších odpůrců všeho církevního neřádku a hanebnosti byli lapeni, uvězněni a čekali na krutou smrt. Jak praví klasik: „Hloupost a nenávisť a chtíč citi enormně mrzčí autokraté moci ohavností naplnění.“ Kdo ví, jak by se zachovali všichni ti, kteří se z osobní zášti podíleli na Husově odsouzení, kdyby věděli, že milosrdný Bůh odpustit může, historie však ne. To je vzkaz i těm, kteří ještě dnes či v budoucnu postavili či postaví svůj život na zpupnosti a aroganci. **Martin Chadima**

ZPRÁVY

Město Husinec

společně

s Církví československou husitskou
a Jihočeským krajem

si Vás dovoluji pozvat na

Slavnostní otevření Centra M. Jana Husa
v Husinci - Národní kulturní památka
dne 30. května 2015

Program:

- 10:00 Otevřeno pro veřejnost
10:30 Slavnostní zahájení za přítomnosti
premiéra České republiky, hejtmana
Jihočeského kraje, ministra kultury,
patriarchy ČČSH, starostky města
a dalších hostů
10:45 Projevy a pozdravy pozvaných hostů
11:30 Slavnostní otevření Centra MJH
12:15 Odhalení plastik v zahradě
12:30 Hudební program - Clnk, Česká píseň
14:00 Koncert kapely Jazzikaspol
16:15 Zamyšlení nad duchovním odkazem
M. Jana Husa

www.husinec.cz a www.jchusitske.cz

Jižní Čechy

Husitské 2015

Husův
rok 2015

1415 - 2015

NAŠ MISTR JAN - ZEMŘEL, ABY ŽIL

Mistr Jan Hus po 600 letech

Dne 6. července letošního roku uplyne 600 let od upálení Mistra Jana Husa. Výročí, které na tuto postavu českých a evropských dějin zaměří pohledy z různých zorných úhlů.

S měsíčním předstihem, v neděli 7. června v 11 hodin v Betlémské kapli v Nesvačilech, vykoná pražský biskup Církve československé husitské David Tonzar spolu s farářem Lubomírem Polinským pobožnost na paměť Mistra Jana Husa. Následovat bude koncert pěveckého souboru Homunkuli, řízeného Tomášem Svobodou.

Čím může Mistr Jan Hus oslovit naše současníky? Středověká zbožnost se lišila od zbožnosti informačního věku. Svého času asi nejmočnější muž Evropy – Karel IV. – si opatřil údajnou lebku draka, kterého skolil svatý Jiří. Dnes každý školák při návštěvě Karlštejna pozná, že je to lebka krokodýla.

Husovo odmítání odpustků? Ne že by všechny odpustky byly určeny na rozmařilost, pomohly i stavbě katedrál, které nám dodnes berou dech. Chyba je v úvaze, že Bůh se nechá odpustky korumpovat! Dnes veřejné rozpočty vítají daně a poplatky z hazardu, alkoholu a cigaret. Jako odpustky pak část z nich věnují na sociální, zdravotní a kulturní účely.

Závěr Husova dopisu z Kostnice „Prosím, abyste se vespolek milovali, dobrých násilím tlačiti nedali a pravdy každému přáli,“ evokuje přes těch 600 let paralelu Havlova známého výroku „Pravda a láska musí zvítězit nad lží a nenávistí.“ Tvůrci falešných relikvií asi měli pro Husův postoj stejně shovívavý úsměšek jako tvůrci Harvardských fondů pro ten Havlův.

Otakar Šmíd

Inzerát

Šedesátiletá Dáša hledá kamarádky k modlitbám, k setkáním.

Prodám ručně vyšívaný ubrus na konferenční stůl. Telefon: 606 425 313; Dáša Koudelková, Prostějovská 106, 798 21 Bedihošť.

Agadir v Karlíně

Divadlo hudby a poezie uvádí „Agadir“ – představení k 50. výročí založení divadla Agadir. Představení proběhne 6. 6. v 18 h v karlínském sboru (Vítkova 13, Praha Karlín) pod záštitou Její Excelence velvyslankyne Marockého království.

Autorem literární předlohy je Artur Lundkvist, hru přeložili Josef B. Michl a Antonín Přidal. Dramaturgy j

Milena Fucimanová, autorem hudby Ondřej Fuciman. Plakát s dalšími informacemi naleznete na webu církve v rubrice „Pozvánky“.

ON

Malování na chodníku

Přijměte srdečné pozvání na již 20. ročník tradiční akce v pražské Stromovce, která se bude konat v sobotu 30. května. Téma: Mistr Jan Hus. Sejdeme se v 9.30 h před Výstavištěm v Praze 7 - Holešovicích. Na děti čeká biblické zamyšlení, vyprávění o MJH, soutěž v kreslení. T: 720 668 098, e-mail: krasava.machova@seznam.cz. JK

Zahradní setkání v Nuslích

• pondělí, 1. června od 17.30 hodin – dr. Martin Chadima, Th.D.: Jan Hus v Kostnici: jeho přátelé, odpůrci i soudci.

Martin Chadima bude přednášet o opomíjené stránce procesu s Mistrem Janem Husem v Kostnici – o osobnostech Husových přátel, jeho odpůrců i významných koncilních otců. Na přednášku navážeme společným rozhovorem o jejím tématu při kávě a čaji. Setkání v případě dobrého počasí proběhne na farní dvorní zahradě.

• čtvrtek, 4. června od 17.30 hodin – Stanislav Kubín: Dopisy člověku Nathanielovi.

Srdečně zveme k setkání s básněmi, poetickými texty i krátkými zamyšleními našeho milého bratra Stanislava Kubína z Liberce. Ke společnému večeru připravíme kávu i čaj. Při dobrém počasí, prožijeme společný básnický večer na zahradě Husova sboru.

NO

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

JEŽÍŠ A NIKODÉM

Najděte pět rozdílů mezi obrázky.

(Řešení z minulého čísla: Přímlyuce.)

Jana Krajčířiková

Oslavme Hospodina zpěvem -
Neděle Cantare v Brně

Pořadatelé nemohli zvolit pro unikátní slavnostní bohoslužbu vhodnější termín než právě ten zářivě slunný den – pozdní nedělní odpoledne 3. května – tak, aby se do Chrámu Spasitele ČČSH v Brně-Židenicích mohli sjet zblízka a zdaleka aktivní i pasivní účastníci, prostí věřící i duchovní, kteří ráno splnili povinnost ve svých farnostech. Byl to ojedinělý pokus vytvořit a uplatnit pro první liturgii Karla Farského orchestrální doprovod místo varhan a světit smíšenému sboru part, který je určen „lidu“.

Myšlenka, hudební tvar i organizační jádro nepocházejí z Brna, ale z velmi aktivní náboženské obce v Hodoníně. A protože nápad, ať již hudební nebo jiný, se zpravidla nezrodí v nějakém kolektivu, ale v něčí hlavě, má i tato nezvyklá hudební realizace svého autora. Skladatel a iniciátor je na pozvánce téměř skryt – ŘÍDÍ PETR VACULOVÍČ – se uvádí až asi v jedné třetině letáčku stejně velkým řezem písma jako spousta dalších údajů.

Bratr Vaculovič musel působit velmi inspirativním elánem, aby získal pro svou myšlenku tolik spolupracujících. Kromě své NO v Hodoníně „zapojil“ brněnskou diecézi a jednotlivé obce v Brně, ve Slavkově, v Koberčicích, v Praze, ve Votici, v Moravské Třebové, a také třeba ZUŠ v Kojetíně, a to i hudebníky různých vyznání, takže vlastně vznikl ekumenický orchestr. Rozeslal notový materiál a pokyny na spoustu adres – a nakonec musela stačit jediná zkouška v tu neděli dopoledne, protože jinak neměli všichni šanci sejit se. Podobná situace byla u sboru, i když tam bylo těch potůčků, které se spojily v den D v jedinou řeku, přece jen o něco méně. A když si všechny tyhle informace dáme dohromady, musíme pochopit, že výsledný tvar prostě nemohl dosáhnout takové dokonalosti, na jakou jsme zvyklí u profesionálních těles a studiových nahrávek. Ale všichni se snažili a vydali ze sebe maximum. A když pomalu začalo venku ubývat světla a chrámový prostor potměněl, najednou jako bychom vnímali, že jsme svědky velkého společného úsilí velebit Pána tak, jak nejlíp umíme.

V novém hudebním zpracování se skladateli zdařila nejedna pasáž rytmicky neotřele, s patřičnou gradací, a dokonce bylo v provedení těch hudebně obzvlášť pěkných částí relativně malé množství nepřesností, takže to musela být i pro účinkující radost, že mohou společně poděkovat Pánu a zamuzicírovat si k jeho oslavě po tak dlouhém chystání, přípravách a cestování. Několikrát jsem si uvědomila, kolik je v tom novátorském díle dobrých a sdělných hudebních nápadů. Určitě to pochopili také ti, kdo se nechali přesvědčit k účinkování či k podpoře. Mezi nimi asi především bratr biskup Juraj Jordán Dovala. Tuším, že mělo jeho slovo významnou úlohu v období rozhodování a organizování, a o vlastní premiéru orchestrálního provedení se pak zasloužil snad ještě dvojnásobnou měrou. Tam měl vpravdě klíčovou roli, i když nepodceňuji zásluhu dirigenta. Vstupy faráře, které normálně usnadňuje zkušený varhanní doprovod, znalý detailů liturgie, mu vesměs nikdo neusnadnil, ba spíše naopak. Řekla bych, že by mu ani jeho vlastní hudební erudice, lidský formát a vyzářování bez vydatné pomoci Ducha svatého nebyly mohly stačit k tomu, aby s tím velkým, nadšeným, leč nesourodým kolektivem účinkujících nenastaly v průběhu bohoslužby okamžiky celkového rozklázení...

Nakonec vyzněla slavnostní bohoslužba důstojně a harmonicky, což snad uznal i tábor skeptiků. Jeden pádný argument jim ovšem zbyl: Výtečná liturgie Farského totiž skoro neustále zapojuje všechny přítomné věřící, kteří jsou schopni vydat aspoň tichý a přibližný hlásek. Služby Boží tak nejsou slovo a hudba, určené pouze ke zbožnému poslechu, ale všichni se na nich mohou a mají podílet! Tento vnitřní aspekt je podle mne ještě důležitější zábranou nějakého širšího uplatnění tohoto zajímavého díla, než veškeré technické a ekonomické složitosti, které s sebou přináší, protože ty jsou při velkém nadšení překonatelné – jak se ostatně ukázalo. V každém případě si zaslouží tvůrci i účinkující hluboký obdiv a poděkování. Všichni společně jsme tak chválili Hospodina, a byla to svým způsobem i píseň nová! Pavla Váňová

Z EKUMENY

SYNOD ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ ZVOLIL NOVÉHO SYNODNÍHO SENIORA A KURÁTORA

Ve dnech 14. května až 17. května 2015 se v Praze konalo 1. zasedání 34. synodu Českobratrské církve evangelické. V průběhu synodu byli na šestileté období zvoleni statutární zástupci a nejvyšší představitelé církve: nový synodní senior Daniel Ženatý (* 1954); synodním kurátorem se stal Vladimír Zikmund (* 1955). Nový synodní senior Daniel Ženatý je farářem v Pardubicích a již jedno volební období v synodní radě působil jako zástupce současného synodního seniora Joela Rumla. Nejvyšší představitel laické části synodní rady Vladimír Zikmund pochází z Brna, kde působí jako kurátor sboru v Husovicích. Do služby budou uvedeni 21. listopadu 2015 společně se zbytkem šestičlenné synodní rady. Podle portálu synodce.cz byl Daniel Ženatý jediným kandidátem a svůj hlas mu dalo 68 synodálů ze 71 přítomných. Vladimír Zikmund byl pak zvolen až ve druhém kole. Prvním náměstkem synodního kurátora byl zvolen Jiří Schneider, který v letech 2010 - 2014 působil jako první náměstek ministerstva zahraničí a státní tajemník pro Evropskou unii. Po sametové revoluci byl poslancem a později velvyslancem v Izraeli. Druhým náměstkem se pak stala Eva Zadražilová, která již působila i v současné synodní radě a bude zřejmě jedinou ženou v radě nové. Všem zvoleným přejeme hojnost Boží posily a požehnání.

Dle www.synodce.cz, www.e-cirkev.cz, www.christnet.cz

MVK

